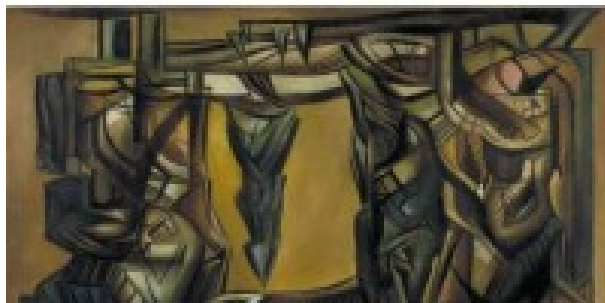

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το μόνιμο ρεφραίν των κυβερνητικών ανακοινώσεων και των απολογητικών εμφανίσεων στελεχών του **ΣΥΡΙΖΑ**, με αφορμή την κινητοποίηση των αγροτών, είναι ότι οι λαϊκές αντιδράσεις, αν δε καθοδηγούνται από τους ακροδεξιούς, σίγουρα διευκολύνουν την παρουσία τους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κυβερνητικό πλέον κόμμα, παίρνει την σκυτάλη από τις κατηγορίες Σαμαρά ενάντια στο κίνημα των πλατειών της περιόδου 2010-2012 (για “κουκουλοφόρους”). Παράλληλα, εναλλάσσει ρόλους με το ΚΚΕ το οποίο τότε έβλεπε στις “πλατείες” και στο αυθόρμητο (καθώς και μαζικό) στίγμα τους, τις φωλιές που έκλωθαν το “αυγό του φιδιού”.

Πρόκειται για σαφές, όσο και **κλασικό μήνυμα που εκπέμπει η εκάστοτε εξουσία** όπου γης και εποχής:

«Καθίστε στα σπίτια σας, καθώς υπάρχει κίνδυνος να σας εκμεταλλευτούν ακραία στοιχεία».

Η κυβέρνηση και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ παίζουν ένα **εξαιρετικά επικίνδυνο παιχνίδι**: Βαφτίζουν τους αγωνιζόμενους αγρότες ακροδεξιούς, **αβαντάροντας** ξεδιάντροπα και προκλητικά τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, έχοντας την εκτίμηση ότι αυτοί δεν αποτελούν πολιτικό εκλογικό κίνδυνο σε αντίθεση με τη ΝΔ και την αριστερή αντιπολίτευση. Εγκληματική και κοντόθωρη τακτική...

Οι **φασίστες** άλλο που δε θέλουν, έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα. Αν η κυβέρνηση βλέπει παντού φασίστες, οι τελευταίοι αρέσκονται να βλέπουν παντού ...κομμούνια να κυβερνούν και να πίνουν το αίμα του λαού. **Είναι θλιβερό, αλλά οι πλέον φανατικοί υποστηρικτές της άποψης πως σήμερα μας κυβερνά μια κάποια αριστερά, είναι οι πλέον δεξιοί και ακροδεξιοί.**

Αυτό ακριβώς αποτελεί και τον πρώτο παράγοντα που δημιουργεί κινδύνους για το **ξέπλυμα της φασιστικής ακροδεξιάς** και την ανάδυσή της ως προστάτη συμφερόντων λαϊκών στρωμάτων. Μια κυβέρνηση αστικής επίθεσης, εφαρμογής ακραίας δεξιάς μνημονιακής πολιτικής, η οποία ταυτόχρονα μιλάει στο όνομα της αριστεράς, προκαλεί τεράστια ζημιά σε οποιαδήποτε έννοια αριστερής εναλλακτικής πολιτικής λύσης.

Το έργο είναι ξαναπαιγμένο στη **Γαλλία**, με τη **Λεπέν** να φυτρώνει στο δυσώδες έδαφος της λεγόμενης “πληθυντικής, κυβερνώσας- και πάντα ευρώδουλης – αριστεράς”. Αλλά και στην **Ιταλία**, όπου τα “ουράνια τόξα” του Πρόντι, από τους αρχι-τραπεζίτες και τους ανακυκλωμένους ευρωκομμουνιστές, έως τους αφελείς της αθεράπευτα αφελούς εισοδιστικής αριστεράς σε δήθεν ρεφορμιστικούς μεγάλους συνασπισμούς, εξαφάνιζαν την κομμουνιστική αριστερά, προς όφελος των Μπερλοσκούνηδων, των ακροδεξιών κάθε είδους και των λαϊκιστών.

Η συγκυρία είναι πραγματική ευνοϊκή για την **ακροδεξιά δημαγωγία**, καθώς εκμεταλλεύεται και τους δύο πόλους της νέας πολιτικής συνθήκης.

Από τη μια, μπορεί να χρεώνει όλα τα κακά στην “αριστερά” και να πιστώνει στον εαυτό της ρόλο στην ..αντίσταση.

Από την άλλη, αξιοποιεί πλήρως όλη την συστηματική προπαγάνδα της “αριστεράς” που δήθεν καταγγέλλει για να δίνει αντιδραστική διάσταση στη λαϊκή δυσaréσκεια και διαμαρτυρία. Ας το σκεφτούμε: Η **καλλιέργεια του “κοινωνικού αυτοματισμού”** που αποτελεί καταφύγιο και της σημερινής κυβέρνησης, η άθλια καλλιέργεια αντιπαράθεσης μεταξύ των δημοσίων υπαλλήλων και των άλλων εργαζομένων, των ανέργων με όσους έχουν δουλειά πείνας ή των “εχόντων και κατεχόντων” εργαζομένων των 20.000 ευρώ μiktά το χρόνο με τους “πολύ φτωχούς” των 5.000, ποιόν άλλον ευνοεί αν όχι τον πυρήνα της συστημικής (και φασιστικής τελικά) αντίληψης;

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον συζήτησης, **κανείς δεν κοιτάζει ψηλά**, προς τον κλεμμένο πλούτο, την τεράστια και αυξανόμενη οικονομική και κοινωνική ανισότητα μεταξύ των τάξεων, προς το κεφάλαιο και την χωρίς καμία ασυνέχεια εξουσία του. Η προσοχή και ο θυμός εστιάζονται στον κίνδυνο “από έξω” (πρόσφυγες), “δίπλα”, λίγο “παραπάνω” ή “παρακάτω”, αναπαράγοντας τον **ταξικό εμφύλιο** αντί για την ταξική διαπάλη.

Υπάρχει μία ακόμη σημαντική πλευρά. Η νέο-ακροδεξιά και ακραία νέο-φιλελεύθερη παραλλαγή της πολιτικής φυσιογνωμίας της **ΝΔ**, σε συνθήκες όπου η ίδια δεν μπορεί να

αποσείσει τις τεράστιες ευθύνες της για την καταβύθιση των εργατικών αλλά και μεσαίων στρωμάτων (παραδοσιακή εκλογική βάση της), δημιουργεί **πολιτικό περιβάλλον** περισσότερο ευνοϊκό για τη φασιστική Χρυσή Αυγή, παρά για το ίδιο το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Ευθύνες ωστόσο για την ανάδυση της ακροδεξιάς, πρέπει να αναζητηθούν και αλλού.

Η **αποϊδεολογικοποίηση του πολιτικού λόγου της αριστεράς** (μνημόνιο-αντιμνημόνιο, παραγωγική διάλυση-παραγωγική ανασυγκρότηση, δεξιά-αριστερή διαχείριση κ.ο.κ.) στο όνομα υποτίθεται της «λαϊκής ενότητας πάνω στο πρόβλημα», έχει ανοίξει το δρόμο στις κλασικές αταξικές, δήθεν “πατριωτικές” θεωρήσεις, καθώς τα πάντα τελικά συμποσούνται στο σχήμα “όλοι οι Έλληνες, ενάντια σε όλους τους ξένους”.

Έτσι, “από εδώ” είναι οι πατριώτες της παραγωγικής Ελλάδας, βιομήχανοι, αγρότες, επαγγελματίες και εργάτες (με την εξαίρεση κάποιων “προδοτών” πολιτικών ή “κρατικοδίαιτων” επιχειρηματιών) και «από εκεί» είναι οι “ξένοι” που μας επιβουλεύονται. Πρωτίστως βέβαια οι ξεριζωμένοι πρόσφυγες, μετά οι υψηλόμισθοι εργαζόμενοι άλλων χωρών, κάπου πίσω τους και κάποια Μέρκελ (ως Γερμανίδα και όχι ως εκπρόσωπος του κεφαλαίου, ούτε βέβαια της ΕΕ της δημοσιονομικής σφαγής).

Συμμετρικό ανάλογο και όχι θεραπεία του βασικού αυτού προβλήματος της αριστεράς είναι η **αποπολιτικοποίηση του ιδεολογικού της λόγου**. Στο πλαίσιο αυτό, η απόσπαση της αντικαπιταλιστικής κριτικής και κατεύθυνσης από τις συγκεκριμένες μορφές και διαστάσεις των συνεπειών της καπιταλιστικής κρίσης και αναδιάρθρωσης στο χωρόχρονο της δολοφονικής ΕΕ και των μνημονίων που επιβάλλει, συνιστά ακύρωσή της. Πολύ περισσότερο, η πολιτική αποσύνδεση (ή/και αντιπαράθεση συχνά) της συνολικής επαναστατικής μεταβολής από την αδήριτη αναγκαιότητα της άμεσης πάλης και ανατροπής της πολιτικής των αστικών κυβερνήσεων και του πλαισίου της ευρωζώνης και της ΕΕ, συνιστά ακύρωση και διακωμώδηση της πρώτης.

Η αντιμετώπιση του κινδύνου που συνιστά η ακροδεξιά στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, θέτει επί τάπητος την **ανάγκη μιας νέας κομμουνιστικής πολιτικής στρατηγικής** που θα θέτει στο κέντρο της το **κοινωνικό ζήτημα**, τις ανάγκες της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας με όρους ασυμβίβαστης αντιπαράθεσης με το σύγχρονο καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό πλαίσιο λειτουργίας.

Ο κοινωνικός και πολιτικός αγώνας ενάντια στις προτεραιότητες και τις αξίες του

κεφαλαίου σε κάθε χώρα, καθώς και στην πολτοποίηση που επιβάλει η καπιταλιστική “παγκοσμιοποίηση” και οι περιφερειακές “ολοκληρώσεις” της, **συναρθρώνεται** οργανικά με την όξυνση του εθνικού ζητήματος, της αντιδραστικής- και γεννήτριας πολέμων-κατάργησης των συνόρων, της επιβολής πολυποίκιλων καθεστώτων ιμπεριαλιστικής “επιτροπείας”, της αμφισβήτησης της πολιτιστικής αυτονομίας από το μονοδιάστατο πρότυπο της καπιταλιστικής αγοράς, της κατάργησης κάθε έννοιας -ακόμη και τυπικής- λαϊκής κυριαρχίας και δημοκρατίας σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο.

Η αντίθεση σε αυτή την εκρηκτική συνάρθρωση, στην περίπτωση της Ελλάδας, συμπυκνώνεται στο πολιτικό στόχο για την **αποδέσμευση από την Ευρωπαϊκή Ένωση** από τη σκοπιά των εργατικών λαϊκών συμφερόντων και με διεθνιστικό ορίζοντα. Δεν πρόκειται για ένα κάποιο «άξονα» φλύαρων κειμένων, αλλά **βασικό κρίκο** ενός μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, που θα καθορίσει το εύρος, την πολιτική μαχημότητα και αποτελεσματικότητα του αναγκαίου **κοινωνικού και πολιτικού μετώπου εργατικής πολιτικής και λαϊκής απελευθέρωσης** από τα σύγχρονα δεσμά της απόλυτης απολυταρχίας του κεφαλαίου.

Όσο αναγκαίος και αν είναι ο αυτοτελής αντιφασιστικός αγώνας, τελικά η ήττα των φασιστών δε θα κριθεί στο δίπολο φασίστες-αντιφασίστες, αλλά στα **βήματα λαϊκής οργάνωσης** στις φτωχογειτονιές και τις κωμοπόλεις και χωριά της περιφέρειας. Όταν παλιές και νέες εργατικές ενώσεις, εργατικές λέσχες, επιτροπές ανέργων, αγροτικοί σύλλογοι ή δομές αλληλεγγύης δίνουν υπόσταση στην εργατική αντίσταση στην ανεργία, τη λιτότητα, την κοινωνική διάλυση, το ρατσισμό και τον πόλεμο, οι φασίστες όχι μόνο δε θα μπορούν να πλιατσικολογήσουν, αλλά θα βρίσκονται **γυμνοί** απέναντι.

Όπως πάντα όλα κρίνονται στο γενικό πολιτικό και ιδεολογικό συσχετισμό, για αυτό και η οικοδόμηση ενός μαζικού αντικαπιταλιστικού πόλου που θα δίνει συνολική εναλλακτική απάντηση σοσιαλιστικής προοπτικής, είναι αυτή που μπορεί να αποτελέσει οργανικό τροφοδότη του αγωνιστικού **μετώπου ρήξης και ανατροπής**.

Φυσικά, όλα αυτά με την προϋπόθεση ότι η παρούσα κυβέρνηση δε θα θεωρείται ταλαντευόμενη “ρεφορμιστική” πρωτο-εξαδέλφη από μια **φαντασιακή οικογένεια “ενιαίας αριστεράς”**, αλλά θα αντιμετωπίζεται ως αυτό που είναι, δηλαδή σαν **κυβέρνηση δεξιάς, αστικής επίθεσης**. Με άλλα λόγια, όχι μόνο δε θέλουμε να μακροημερεύσει και να πετύχει στο άθλιο έργο της ή να φύγει μόνη της, ή να τη διώξουν οι δεξιοί και ακροδεξιοί, αλλά αντίθετα επιδιώκουμε να ανατραπεί αγωνιστικά και από τα αριστερά, από τη δίκαιη λαϊκή οργή και κινητοποίηση.